

χορεύη και να πίνη τὸν ζύθον ἐκείνον τοῦ Μονάχου, ὅστις τῷ ἀρέσκει τοσοῦτον, ὥστε μεθυσκόμενος εἰς αὐτοῦ θυβίζεται εἰς γλυκειάν τινα ἰλαρότητα, ἔπειτα δ' ἐκδίδεται εἰς παραχωδιστέραν ἀγαλλίαν τελειωσαν δι' ἄλλων ἀπολαύσεων.

Ἦθελον νὰ ζωγραφίσω ὅσον ἐνδέχεται πιστῶς τὸν βασιλεὺς Λουδοβίκον. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς τὴν δόξαν· αὐτὴν ἐπεθόμει ὅτι κατὰ τὴν ἐσπέρην τοῦ Ἰντερλάκεν παρεπονείτο πρὸς νέας τινὰς γυναίκας ὅτι ἐμάχετο εἰς τὰς τάξεις τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων κατὰ τῆς Γερμανικῆς ἐλευθερίας· αὐτὴν ἔσπευσε νὰ ἀποκτήσῃ καθάπαξ, ὅτι χειροκροτούμενον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Μαρκίωvos de Posa, διότι ἐξῆλθε τὴν ἐλευθερίαν τῆς διανοίας, ἐξῆλθε θιασίως καὶ ὑπέγραψεν εὐθὺς τὴν κατάργησιν τῆς λογοκρισίας· ἀλλὰ κυρίως εἰς τὰς τέχνας καὶ εἰς τὰ νέα καὶ ἀθάνατα μνημεῖα, δι' ὧν ἐκαλλώπισε τὸ Μόναχον, φαίνεται ὅτι ἐνεπιστεύθη τοῦ ὀνόματός του τὴν ἀθανασία. Ἴσως δύναται τις νὰ τὸν μεμψῆ ὅπως ὡς δὺσπιστον κατὰ τινὰς περιστάσεις καὶ φιλόποpton. Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῶν ἑλλείψεων φυσικῶν εὕρισκει τὸ ὑποστήριγμα τῆς βασιλείας, γυναικὸς πλήρους χαρίτων καὶ ἀγαθότητος, τὴν ὅποιαν εὐλογεῖ ἅπανα ἡ Παβαρία.

Ἡ τέχνη καὶ ἡ φιλοσοφία εὐτρεπίζουσιν ὁμοίως τὸ Μόναχον· ὅθεν ἐπεσκευτόμην ἐναλλάξ τὴν οἰκίαν τοῦ Schelling καὶ τὴν γλυπτοθήκην αἰσθανόμενον μυστικὴν τινα συγγένειαν μεταξὺ τῶν μαρμάρων τῆς Αἰγίνης καὶ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ νέου τούτου Πλάτωνος. Μόνον καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην τὸ Βατικάνον γνωστοποποιεῖ τὴν ἀρχαιότητα ἀκριβέστερον παρὰ τὴν γλυπτοθήκην τοῦ Μονάχου· ἀλλὰ τὸ μουσικὸν τῆς ζωγραφίας καταφαίνεται ὑποδεέστερον τοῦ ἐνδαιτιήματός τῆς γλυπτικῆς κατὰ τὴν ἁρμονίαν καὶ καινοτομίαν· αἱ δὲ τοιχογραφίαι τοῦ Schnorr καὶ Cornelius ὑπῆρχον εἰς νωπαι εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον.

Μεταξὺ τῶν πλημμελημάτων τῆς κατὰ τὴν Βιέννην γενομένης διανομῆς λαῶν καὶ τόπων προσθετέον καὶ τὴν ἔνωσιν τοῦ παρὰ τὸν Ῥῆνον θέματος εἰς τὴν Παβαρίαν. Διότι τὸ παράρτημα τοῦτο κατὰ τὴν εὐφορίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν ὑπερβαίνει καὶ τὸ κέντρον αὐτὸ τῆς μοναρχίας· κατὰ τινὰ μάλιστα μέρη τὰ ἄκρα ἐπάρχουσιν εὐγενέστερα τῆς καρδίας. Ὁ κάτοικος τῶν παραρτήριων ἐπαρχιῶν ὑπάρχει ἐν γενεῇ ὀξυνοῦστερος καὶ δραστηριώτερος καὶ ἀγαπᾷ ζωηρότερον τὴν ἐλευθερίαν, εἰς δὲ τὴν Landow ἐπιποθεῖ καὶ τὴν Γαλλίαν. Ἡ ἔνωσις τοῦ Μονάχου καὶ τοῦ Σπέγερ θάλαπτι τὴν φύσιν αὐτῶν τῶν πραγμάτων καὶ ἠνάγκασε τὴν κυβέρνησιν εἰς καταδιωγμούς. . .

Ἡ διπλωματικὴ Εὐρώπη περιέπεσε καὶ εἰς ἄλλο σφάλμα ἐπιτρέψασα εἰς τὴν Παβαρίαν νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν νεώτερον πολιτισμὸν· διότι τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ὑπερέβαινε τὰς ὀλικὰς δυνάμεις (1)

μικρᾶς ἐπικρατείας. Ἐὰν ἤθελον νὰ δώσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα μαθήματα καὶ στήριγμα κατὰ τῆς Ρωσσίας ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωσι μίαν ἐκ τῶν τριῶν ἐσπίων τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐπιστήμης δηλ. τὸ Λονδίον, τοὺς Παρισίους καὶ τὸ Βερολίον, τὰ ὅποια ἔχουσι καὶ πλοῦτον καὶ ἐνεργίαν ἰκανὴν διὰ νὰ ἐκπαθεῖ μακρὰν. Τὰ τρία ταῦτα ἔθνη μόνον ἔχον τὴν ἀπαιτούμενην ἰσχὺν νὰ ἀνυψώσωσι καὶ νὰ προστατεύσωσιν ἀφ' ἐσπίων τὴν Ἑλλάδα κατὰ παντὸς ἐχθροῦ· ἀλλ' οἱ μοναρχοὶ δὲν ἠθέλησαν, ὡς φαίνεται, νὰ προστεθῇ εἰς μίαν κράτος καὶ νέα τις δόξα ἀναγκαῖα εἰς πάντας, ὡς ἀπῆρκον τοιοῦτοι μικροὶ καὶ εὐταλεῖς λόγοι εἰς τὸ μεγαλοκαὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων.

Ἐπὶ γενικοῦ τινος πολέμου μὴ ὑπάρχουσα συμμάχος ἡμῶν ἡ Παβαρία θέλει περιέλθει εἰς ἀμηχανίαν, διότι δὲν δύναται νὰ ὑπερασπισθῇ καθ' ἡμῶν τὰς κατὰ τὸν Ῥῆνον αὐτῆς ἐπαρχίας· ἐκτός τούτου ἡμῶν μεταφίρομεν εὐκόλως καὶ στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Παβαρικὴ μοναρχία δὲν διασώζεται ἐκ πάσης ἐνδεχομένης ἐνοχλήσεως τῆς Αὐστρίας, ἀνευ τῆς ἀρωγῆς τοῦ Βερολίνου, ἢ τῶν Παρισίων. Ἄν δὲ παρασυρῆται εἰς συμμαχίαν τινὰ καὶ ἐπιμαχίαν κατὰ τῆς Γαλλίας ἡ τύχη τῆς κρέμαται ἀπὸ μίαν μόνον μάχην.

Ἡ ἀληθὴς πολιτικὴ τῆς Παβαρίας ἀπαιτεῖ νὰ ὑπάρξῃται πάντοτε ἔτοιμος νὰ γείνη τὸ κέντρον καὶ τὸ δύναμις τῆς μεσημβρινῆς καὶ συνταγματικῆς Γερμανίας καὶ νὰ ἔχη ἀσφαλῆ διὰ παντὸς τὴν φιλίαν τῆς Γαλλίας ἀποδίδουσα εἰς αὐτὴν τὸ Spreyer καὶ Landaw.

Ἄν ἤμην βασιλεὺς οὐδέποτε ἔσπευγον νὰ παραχωρήσω τὴν Ἰουβαίαν (Salzbourg)· διότι ἡ μεταβίβασις ἀπὸ τῆς Παβαρίας εἰς τὴν Αὐστρίαν ἐπαρχία αὐτῆς ἔχει πολλὰ θέληγτρα. Ἡ φύσις εὐθηνεῖ αὐτόθι, ἡ δὲ διάνοια γίνεται νωθροτέρα, οὐδ' αἰσθάνεται τις ζῆλον μεταβολῆς· ἔπειτα ἡ καθολικὴ θρησκεία εἰκονιζομένη παῖτος προτρέπει τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ἀφιλή πιστίν, τὴν λήθη τοῦ κόσμου καὶ τὰς φαντασιώδεις δεισιδαιμονίας.

Ἡ Ἰουβαῖα περιέχει τὴν κοιτίδα τοῦ Mozart καὶ τὸν τάφον τοῦ Παρκελίου. Ὅταν ἀναπολώμεν τὸν Mozart, ἐνθυμούμεθα τὸ πᾶν καὶ ἡ μουσικὴ του μέγαν ἐνθουσιάζει. Κατὰ τὸ 1549 ἀνθρώπος τις ἔκρουεν τὴν ἰθύραν τοῦ νοσοκομείου τοῦ ἁγίου Στεφάνου· ἦτο δὲ ἄσπορος, ἀφῆρωτος καὶ δυστυχὴς ὅθεν ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἄρτον καὶ κλίνην· ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας δὲν εἶχε πλέον αὐτῶν ἀνάγκην καὶ ἀπέθανε. Τότε ἀνεπαύθη ἀπὸ τοῦ κόπου του, ἀπὸ τὴν φθορὰν τῶν παθῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ τὰς ἰδέαις του περὶ ἀλληλεγγύης τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς τύχης τῶν συμβαινόντων ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ τὰς προαισθήσεως του περὶ τῆς μεταξὺ ψυχῆς καὶ κόσμου ἁρμονίας.

Τέκνον τοῦ Ἰοῦ. αἰῶνος μὴ περιφρονήσης τὸν Παρκελίον.

Εἴκοσι λεύγας μακρὰν τῆς Ἰουβαίας κεῖται ἡ Λιν

(1) Διαμαρτυρόμεθα κατὰ τῶν ἰδεῶν τοῦ παραγράφου τούτου, πεπεισθέντες ὅτι καὶ μετὰ τὰ ἐπὶ τῆς βασιλείας γεγόμενα ἡ Ἑλλάς ἐμελλε νὰ εὐτυχῇ

κατὰ πάντα διὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ χαρακτήρος καὶ τὴν σύνεσιν τοῦ Βασιλέως, ἐὰν ἔλειπον ἐξ ἡμῶν τὰ ἄγρια, ἢ χαμαιζήλα κάθη, ἢ ἰδιοτέλεια, ὁ φθόνος τὸ κομματικὸν μῖσος καὶ ἡ διχόνοια.